Forgách Kinga

Antikolt kommunizmus

KÖNYVKRITIKA - KETTEN EGY ÚJ KÖNYVRŐL - LXIV. évfolyam, 5. szám, 2020. január 31.

Ketten egy új könyvről – *Kukorelly Endre: Cé Cé Cé Pé avagy lassúdad haladás a kommunizmus felé. Kalligram Kiadó, Budapest, 2019, 304 oldal, 3500 Ft*

A jelen és a múlt alaposan összekeveredett Kukorelly új regényében, amely az életművet ismerőknek megszokott terepen és szereplők között játszódik: a gyerekkor, a kommunizmus, a nők, a foci és a hatodik kerület alkotja a fő díszletet ezúttal is. A *Cé Cé Cé Pé* így bizonyos értelemben a *TündérVölgy* párja, ikerdarabja, de az író többi művével is párbeszédbe lép. A fókuszban most is az önéletrajziság, az emlékezet és az elbeszélhetőség problémája áll, és nem marad el a szerzőtől megszokott öniróna és a formai, nyelvi játékosság sem. A könyv egy deklasszálódott család történetét meséli el, amely – elég jelképesen – a budai Horthy Miklós útról kerül a belvárosba, egy lepukkant bérházba. Sorsuk egy közelképből, egy szimbolikus kis kerekasztal látványából bomlik ki, amelyen még ott van egy repesznyom 1956-ból. De Kukorelly ezután sem vált nagytotálra, hasonló kis részletekből, szagokból, jellegzetes tárgyakból, ételekből, szürkeségből gyúrta össze gyerekkorát és a kommunizmust, amelynek működését maga sem érthette igazán, és amely az egyén nézőpontjából talán nem is állt össze rendszerré. „Kommunizmus van, ez (K) számára leginkább a csütörtöki bridzspartik előtti családi beszélgetésekből derült ki. Vagyis épp az, hogy semmi nem derült ki igazából.”